

Αργία τεχνας κατεργαζεται...

Η επιστροφή του Α. Ακριθάκη

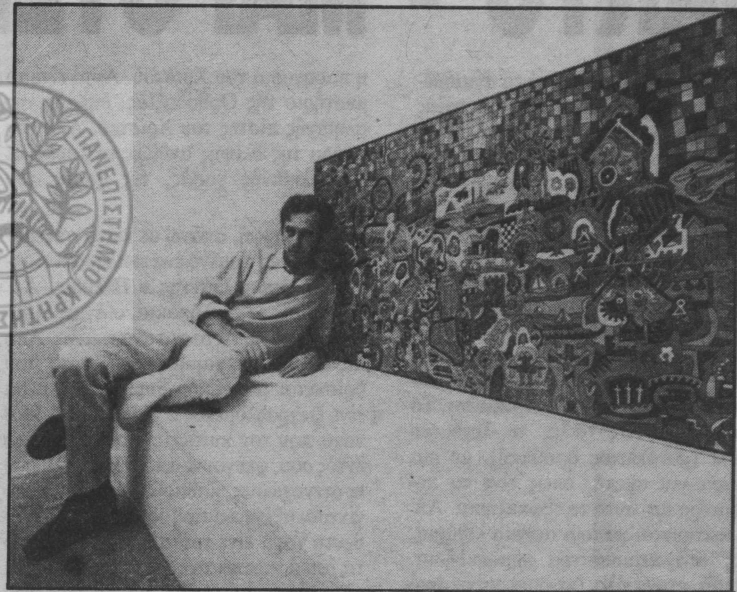
ΤΟ «αινιγματικό πρόσωπο ενός ασυμβίβαστου», αυτό του **Αλέξη Ακριθάκη**, σκιαγραφείται στο **ΑΡ-ΠΙ** που κυκλοφορεί, από τους **Ντένη Ζαχαρόπουλο, Χρήστο Κωνσταντόπουλο** και τον ίδιο τον καλλιτέχνη με τις δηλώσεις και τις φωτογραφίες των έργων του.

Μια από τις μεγαλύτερες ελπίδες της Ελλάδας στο χώρο των εικαστικών τεχνών, ο Ακριθάκης, αφού άγγιξε την κόλαση του αλκοόλ και της ηρωΐνης, «γύρισε πίσω». Όπως λέει: «Θέλω να ζήσω, να ζωγραφίσω

καινούργια πράγματα. Είναι η απόντηση που θέλω να δώσω σε κάποιους ανθρώπους, κάποιους καλλιτέχνες, κάποιο σύστημα». Για τον Αλέξη Ακριθάκη «η τέχνη δημιουργείται μέσα από κοινωνιολογικές θέσεις. Δεν μπορεί να είναι το αποτέλεσμα των δημοσίων σχέσεων

ή της επίδρασης των διαφόρων «κυκλωμάτων». Στον χώρο όμως αυτόν υπάρχει μεγάλη υποκρισία, όλοι βολεύονται, έμποροι και καλλιτέχνες και εξυπηρετούνται. Η αληθινή τέχνη δεν είναι επάγγελμα».

Στα τέλη της δεκαετίας του '50, ο Ακριθάκης βρίσκεται στο Παρίσι. «Καταραμένος» έγραφε η πόρτα της σοφίτας όπου έμενε... Ο ρόλος του καταραμένου του ακολουθεί μέχρι σήμερα. Και η διαδρομή, μεγάλη. Αθήνα - Παρίσι - Αθήνα - Βερολίνο - και πάλι Αθήνα. Από την ακαδημαϊκή ζωγραφική περνάει στα ασπρόμαυρα σχέδια, στις πολύχρωμες συνθέσεις και στις κατασκευές. Τις τελευταίες θεωρεί από τα σημαντικότερα έργα του αλλά δεν πιστεύει πως βρήκαν την απήχηση που άξιζαν... Τροφοδοτούμενος συνεχώς από τα «αχανή πεδία της εσωτερικής του περιπλάνησης», ο Ακρι-

Ο Αλέξης Ακριθάκης και το «Σύμπαν» (1967)

θάκης εξακολουθεί να δημιουργεί. Η επιστροφή του πλημμυρίζει γι'

άλλη μια φορά από χρώματα και σχήματα.